te Moder en Vej, — om hun vilde benytte den, stod saa til hende selv.

Naar jeg har ønsket at tage til Orde for dette Spørgsmaal, saa er det, fordi jeg har Eksempler fra mit Værgeraadsarbejde i Fredericia, hvor der med alle skyldige Hensyn til en Forespørgsel fra en ugift Moder angaaende et Adoptionshjem for hendes Barn blev givet hende saa fyldige Oplysninger om Hjemmet, at jeg tænker, hun betakkede sig for det Hjem. Barnet var for den Gang reddet fra at blive udbyttet, og Moderen sikkert ogsaa, men jeg, der havde Sagen til Undersøgelse, tænkte den Gang og endnu: hvor fornuftig af den Moder at henvende sig til Værgeraadet, gid mange, mange vilde gøre det samme i lignende Tilfælde. Selv om jeg selvfølgelig maa give Fru Doktor Møller Ret i, at Bureauernes Eksistensberettigelse er til Stede, fordi Sagen i de fleste Tilfælde fordrer Diskretion, saa er mit Raad dog til den, der vil gaa den lige, den billigste og hvad bedre er den mest paalidelige Vej: *gaa til det stedlige Værgeraad* og *søg* Oplysning om det Hjem, som Du har Ret og Pligt til at kende, forinden du betror det dit Barn; det kan der gøres i Øjeblikket af enhver ugift Moder.

København, d. 4. Novbr. 1913.

Johanne Carstensen.

Litteratur.

Sophie Breum: *Skjulte Traade.* *(G. B. N. F.) 225 Sider.*

—o—

Da Sophie Breum som en anden Historiens Muse svang sin Bogrulle-Tryllestav over Oluf Bager og hans Samtid, fremmanede hun i „Fuldtro Sind" et saa levende og troværdigt Tidsbillede, at ikke selveste Troels Lund kunde have gjort det virkningsfuldere. Fra først til sidst bøjede man sig for Forf.s frodige Fantasi og lydhøre Sprogsans og erkendte, at, var alt dette end ikke gaaet saaledes for sig, saa kunde det godt have været det. Og en lignende Følelse havde man ved Læsningen af hendes derefter følgende Fortælling „Kongebørn" fra Chr. d. 2dens Tid, om end denne ikke i Interesse eller Komposition kunde maale sig med hin.

Man fristes, naar man læser hendes senere Bøger, f. Eks. „Ære" og „Skjulte Traade", til at ønske, at hun aldrig havde forladt Fortiden; thi hun maatte sikkert kunne have faaet mangfoldige Skikkelser fra vor rige historiske Skat til at leve for os, saa vi kom til at leve med dem. Hun burde aldrig have ladet sig friste af Nutiden, thi den Uro, som nu til Dags kendetegner det levende Liv, formaar hun næppe at samle til et Hele; vi ser kun Forvirringen, ikke de Billeder, som skulde dannes af alle de mange Enkeltheder. Det er, som havde Forf. selv Vanskelighed ved at forlige sig med Nutiden og dens mange underlige Foreteelser. Man føler derfor heller ikke, at der i hende banker et varmt Hjærte for, hvad der gror i vor Tid, saaledes som for de henfarne.

I „Skjulte Traade" flygter en ung Hustru fra sin til Tider ustyrlig hidsige Mand, da hun mærker, at hun er frugtsommelig, for at ikke Mandens Sind skal virke ufordelagtigt paa Barnet i dets Opvækst. Da hun samtidig omgaas venskabelig med en Fætter, en elskværdig, forstaaende Ven, der hjælpsom tager sig af hende, faar Manden uretfærdig Mistanke om, at Barnet ikke er hans, da han ikke kan tænke sig anden Grund til hendes Flugt end hendes onde Samvittighed. Først mange (30) Aar efter, da Konen forlængst er død, og Sønnen er bleven Læge, opklares Misforstaaelsen, og Manden tager sig sin Død derover.

Tilfældet er utroligt, og, har Forf. haft et Forbillede, tør vi næsten sværge paa, at hun bevidst har lavet om derpaa. Saadant forekommer, som man siger, kun i Romaner. Har hun intet Forbillede haft, maa vi beklage, at „Intrigen" er saa

Politiske Drømmerier.

—o—

Jeg drømte, at min Ven Rigsdagsbudet stod udenfor min Dør midt i den sorte Nat og bad mig med indtrængende Ord og en dybt bekymret Mine om at følge med sig op i den gamle Kaserne i Fredericiagade.

„Hvad er der nu los, Petersen?" spurgte jeg, greben af uhyggelige Anelser. „Er det Grundlovssagen, I ikke kan klare alene?"

Han rystede paa sit trofaste Tjenerhoved og hentede et langt Suk op fra sin guldknappede Vest.

„Nej, det er det, som er meget værre. — Forstaar De Dem paa Champoing og Ondulering og Hovedbundens Antiseptik?"

Hans Øjne tryglede mig om et bekræftende Svar.

„Jeg er Kvinde, Petersen," var alt, hvad jeg fandt det nødvendigt at sige.

„Tak for det," sagde han; „og vær saa god at følge med."

Og jeg drømte, at vi fulgtes ad gennem mørke Sidegader, til vi stod foran Rigsdagens skumle Kaserne. — „Denne Vej," hviskede Petersen og førte mig over Gaardspladsen ind ad en Bagdør og videre paa Taaspidserne hen ad lange Gange, til vi standsede foran en Dør, som Petersen efter en frygtsom Banken lydløst aabnede.

Der sad 15 Mand om et langt Bord, alle med Ansigterne begravede i deres Hænder.

„Saadan har de siddet i 4 Uger," hviskede Petersen til mig, „er det ikke et sørgeligt Syn? — Men hvem kunde ogsaa vide, at Landets folkekaarne Mænd skulde komme ud for saadan noget som Damefrisering?"

„Havde de givet os Kvinder politisk Valgret i Fjor, saa havde de sparet sig selv for denne Forlegenhed", hviskede jeg tilbage med kold Skadefryd.

„Hjælp dem alligevel," bad Petersen. „Udvalget har selv bedt mig skaffe sig en kvindelig Medhjælp i al Hemmelighed."

„Det er ulovligt, Petersen," svarede jeg bebrejdende, „De ved selv, at Kvinder har intet her at gøre."

„Jamen, naar der er ingen, som faar det at vide. Vi kan jo dog ikke ha' dem siddende her i al Evighed," bønfaldt Petersen.

Jeg nærmede mig Bordet, og en af de grublende Lovgivere løftede Hovedet og saa paa mig med Øjne, der var slukte af mange Nætters uafbrudte Vaagen.

„Jeg sagde det nok," søgte han at forsvare sig, „at jeg ikke var sagkyndig i Damehaar."

„Er I Mandfolk eller ikke?" spurgte jeg med harmdirrende Stemme og stillede mig op for Bordenden lige bagved Udvalgets Formand. „Skal alle Landets Tjenestepiger og Fabrikspiger og Expeditricer miste deres Haar, Kvindens fagreste Pryd, før Tiden, fordi nogle Frisørmedhjælpere skal have deres Aften fri? Kalder I